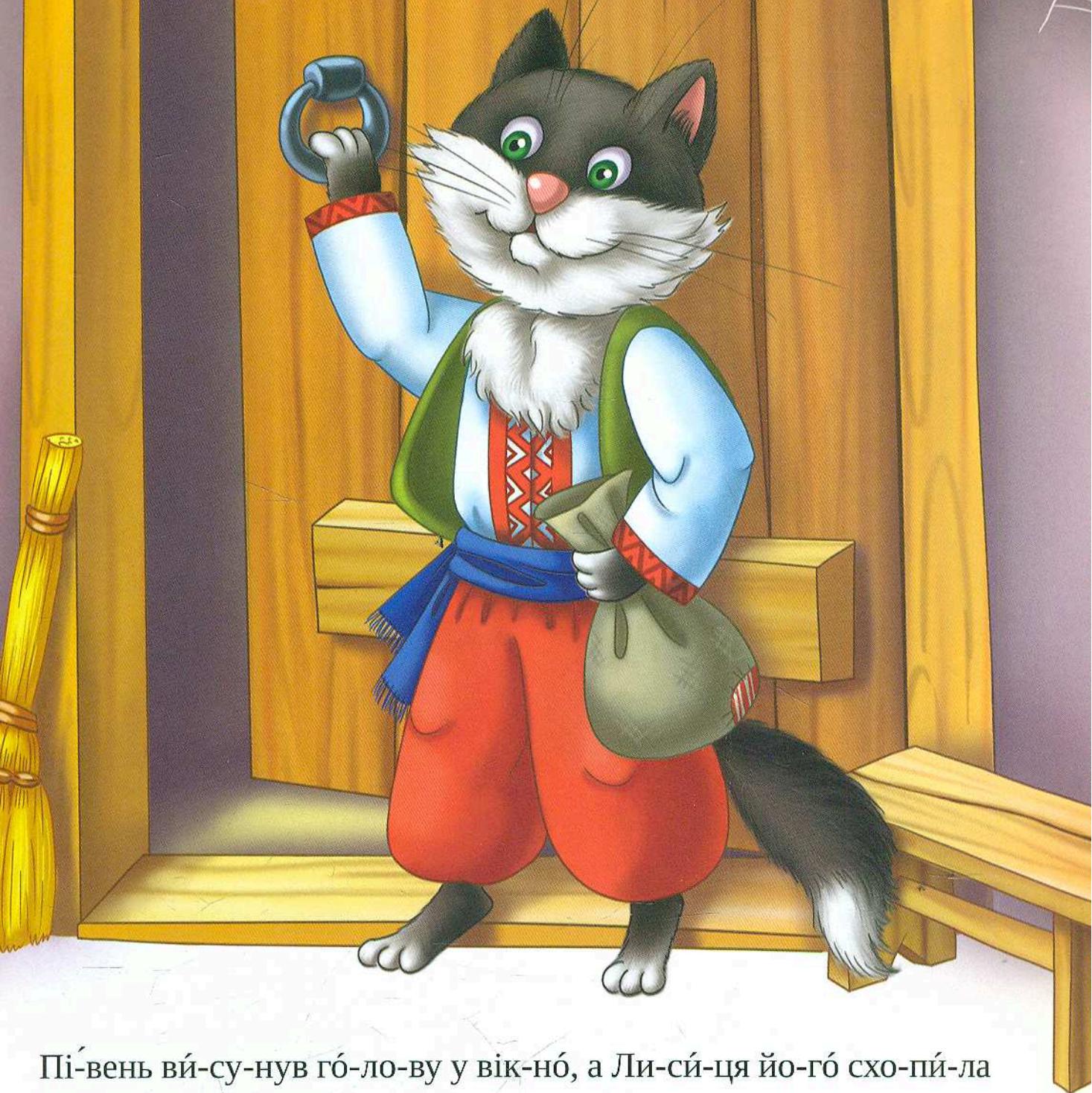

Жи-лі со-бі Кіт і Пі-вень. Я-кось Кіт пі-шов у ліс, а Пів-ня за-лі-шив сте-рег-тý бу-дý-нок.

Аж тут при-йшлá Ли-сý-ця, стá-ла під ві-кóн-цем і клý-че Пів-ни-ка:

— Ку-ку-рí-ку, Пів-ни-ку, зо-ло-тýй гре-бін-чи-ку,
Вý-зир-ни в ві-кóн-це, яс-но свí-тить сón-це!
Дам то-бі зер-нý-ток ве-лý-ке гор-нýт-ко!

Пі́-вень вý-су-нув гó-ло-ву у вік-нó, а Ли-сý-ця йо-гó схо-пý-ла
і по-нес-лá в сво-ю ха-тýн-ку.

Пі́-вень як за-кри-чýть:

— Ой, за-знáв я від Ли-сý! Не-сé ме-нé крізь лí-сý!

Крізь ви-сó-кі гó-ри у гли-бó-кі нó-ри!

Кіт по-чúв крик Пів-ня і кý-нув-ся нав-здо-гін.